

Dues imatges de futur

Ara cal que Santer sàpiga avançar en el camí de la construcció de l'entramat europeu i que ho pugui fer sense entrebancs massa notables. Al seu davant s'obren dues grans tasques, que són l'ampliació de la Unió, de moment a setze, i el tancament de les reformes de Maastricht, amb l'enorme repte de la unió monetària com a portaestandard.

Europa ha vist aquesta setmana dos fets especialment significatius. I que no estan tan desconnectats l'un de l'altre com aparenten. Es tracta de la desfilada de l'Eurocorps a París, arran del 14 de Juliol, i de l'elecció de Jacques Santer com a pròxim president de la Comissió Europea. Tanmateix l'un i l'altre han estat envoltats d'una certa polèmica.

La decisió del president Mitterrand de fer desfilars les tropes de l'Eurocorps pels Camps Elisis en el seu darrer 14 de Juliol ha estat un gran encert. Hi ha hagut qui, com Valéry Giscard d'Estaigne s'hi ha oposat de valent. El seu argument ha estat que les tropes del règim nazi alemany desfilaven per aquella avinguda cada dia durant l'ocupació de París. I que convidar l'exèrcit alemany just el dia que es commemoraven els 50 anys de l'alliberament i just als Camps Elisis era un error. Naturalment la seua posició és respectable com ho és, molt més encara, la dels grups de resistents que van increpar els soldats alemanys al seu pas pels carrers de París. Però estan equivocats. La desfilada dels soldats de la nova Alemanya dins Europa és precisament el millor homenatge a la resistència. Cinquanta anys després, la repetició del malson és absolutament impossible. Alemanya i França són una sola economia —molt més encara que ho és la Unió Europea— i la democràcia i els principis de la llibertat regnen a banda i banda d'una ciutat d'Estrasburg convertida en símbol d'unió, ella que ho era d'apetències. Més i tot: aquells que increparen els soldats alemanys estaven, en realitat, demonitzant Alemanya com a país més que no atacant el règim que els va obligar a lluitar. I aquest és un comportament més propi dels que lluitaven contra ells que d'ells mateixos. Dit tot això amb l'enorme respecte que ens mereixen tots aquells que van lluitar a Europa per a aturar la barbàrie feixista.

En qualsevol cas l'Eurocorps ja és una realitat i la normalitat acabarà imposant-se. Aquesta setmana desfilaran també a Brussel·les i després ho faran en totes les capitals. I tothom oblidarà la polèmica perquè, sortosament, la realitat és la que és.

El segon fet important d'aquesta setmana ha estat l'elecció de Jacques Santer com a futur president de la Comissió Europea, a partir del gener. Santer reuneix algunes condicions importants. Principalment la de ser un home de consens. És moderadament europeista, el més socialdemòcrata dels democristians i un

home de cultura nòrdica però educat a París. El seu és el país més petit de tots i, per tant, no aixeca recels.

I té un detall més que fa notablement important la seua elecció: és un cap de govern. Per primer vegada en la història de la Comunitat, ara de la Unió, un cap de Govern deixa el seu càrrec en l'estat de què és originari, tot considerant que dirigir la Comissió és un esglaó més alt, o com a mínim igual d'important, en la seua carrera política. Això no és un fet secundari. Il·lustra perfectament la potència i la importància que va adquirint la Unió dins seu i a l'exterior. El fet que siga precisament el cap de govern del país més petit ha estat utilitzat per alguns per a llevar valor al fet però aquesta és una posició mesquina i poc real. En definitiva també Bill Clinton prové de l'estat que fa 49 dels 50 en gairebé totes les estadístiques.

Ara cal que Santer sàpiga avançar en el camí de la construcció de l'entramat europeu i que ho pugui fer sense entrebancs massa notables. Al seu davant s'obren dues grans tasques, que són l'ampliació de la Unió, de moment a setze, i el tancament de les reformes de Maastricht, amb l'enorme repte de la unió monetària com a portaestandard. Quan acabe el seu mandat, si és que el Parlament aprova aquesta setmana el seu nomenament, serà l'hora del seu balanç.

Balanç que, en el cas del president que deixa el càrrec, Jacques Delors, només pot ser altament positiu. Delors ha fet avançar la Unió d'una manera rotunda. Ha aconseguit fer el tomb d'un simple mercat a una Europa suprastatal amb la qual cada vegada més s'identifiquen uns ciutadans i ciutadanes testimoni de canvis històrics i de fotografies per al futur. Com les dues d'aquesta setmana.